

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.002 van 9 januari 2014
in de zaak A. 208.263/IX-7958**

In zake: Remi ZEEUWS
woonplaats kiezend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 20 maart 2013, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

- “- het besluit van 7 maart waarbij, de beslissing aangekondigd in het briefke van 19 april 2012 wordt ingetrokken [...];
- het besluit van 7 maart waarbij, de na het dwangsomarrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, ten vierde male wordt afgesloten [...];
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten;
- alsook de daaruit blijkende weigering om [Remi Zeeuws] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau.
- alsook de daaruit blijkende weigering om [Remi Zeeuws] van rechtswege over te plaatsen naar het IWOIB.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 heeft de Raad van State het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing verworpen, het debat heropend met betrekking tot het eventueel opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep, de zaak opgeroepen voor de terechtzitting van 16 december 2013 en aan de partijen een termijn toegestaan van dertig dagen, te rekenen vanaf de kennisgeving van het arrest, om een memorie in te dienen.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben elk een memorie ingediend.

De terechtzitting heeft plaatsgevonden op 16 december 2013.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest gedeeltelijk eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

Standpunt van het auditoraatsverslag en van de partijen

3. Zoals reeds is uiteengezet in arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 argumenteert het auditoraatsverslag dat verzoekers beroep in de voorliggende zaak kennelijk onrechtmatig is en dat het opleggen van een geldboete

aan verzoeker dienvolgens verantwoord kan zijn. Het stelt vervolgens voor om, rekening houdend met het nadeel dat verzoekers beroep berokkent aan de openbare dienst van de rechtsbedeling enerzijds en de financiële draagkracht van verzoeker – voor zover die gekend is – anderzijds, aan verzoeker de maximale geldboete van 2500 euro op te leggen.

4. Verzoeker repliceert hierop in zijn memorie.

Hij stelt vooreerst dat de feiten moeten worden beoordeeld in het licht van een uit de hand gelopen conflictsituatie tussen hem en de verwerende partij met betrekking tot een in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State heeft hij de vernietiging verkregen van de bevordering die aan een ander persoon was toegekend. Sedertdien tracht hij rechtsherstel te verkrijgen, maar stuit hij op verdragingsmanoeuvres van de verwerende partij die erop gericht zijn de uitvoering van het voornoemde vernietigingsarrest te verhinderen. Volgens verzoeker is dat ook de bedoeling van de brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, waarbij een eerder door de Raad van State geschorste “brief van 19 april 2012” wordt ingetrokken. Verzoeker stelt “[v]erbitterd en gefrustreerd door deze nieuwe tegenvaller [...] in een bui van vertwijfeling de brief van 7 maart 2013 [te hebben] aangepast”. Hij geeft toe “[m]oegetergd en ten einde raad [...] de fout [te hebben] begaan om een copier-coller te maken van de brief van 7 maart [2013]”. Hij voegt eraan toe dat hij tijdens de periode februari-maart 2013 om diverse redenen “onder zeer veel stress” stond en dat hij “met de moed van de wanhoop tegen het nieuw verdragingsmanoeuvre [...] toch nog een verzoekschrift tot schorsing en vernietiging [heeft] ingediend op 20 maart [2013]”.

Met betrekking tot de procedure merkt verzoeker op dat zijn beroep werd verworpen met toepassing van de versnelde rechtspleging waarin is

voorzien door artikel 93 van het algemeen procedurereglement van de Raad van State, zodat het argument van het auditorsverslag betreffende “de grote werkoverlast” niet opgaat.

Verzoeker betwist voorts dat hij door het voegen van zijn “copier-coller” bij zijn verzoekschrift blijk zou hebben gegeven van minachting en gebrek aan elementair respect ten aanzien van de Raad van State. Ook heeft hij de staatssecretaris van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, niet willen ridiculiseren.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij met haar “opeenvolgende briefkes” uitsluitend de bedoeling heeft om rechtsherstel te verhinderen en dat zij zich aldus schuldig maakt aan “een zeer deloyaal procesgedrag” dat getuigt van “misbruik van procedure”. Volgens hem is het dan ook “spijtig” dat noch aan een advocaat, noch aan een verwerende partij een geldboete wegens misbruik van de procedure kan worden opgelegd.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk de intentie had om “het briefke van 7 maart 2013” te laten vernietigen en dat het helemaal niet bij hem opkwam dat zijn vordering “voorbested was om te worden afgewezen”. Zijn beroep was ook niet lichtzinnig, aangezien hij het heeft ingesteld met de intentie de wettigheid van de uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 te laten onderzoeken. Weliswaar heeft hij “onbehoorlijk [...] gehandeld door zijn copier-coller te laten doorgaan voor de bestreden beslissing”, maar hij heeft daarbij geenszins de catastrofale gevolgen voor ogen gehad die hij nu dient te ondergaan – zo zijn door de Raad van State drie vorderingen van hem verworpen, terwijl hij op het punt stond gelijk te halen, is hij bij tuchtmaatregel van ambtswege ontslagen en dreigt een sanctie vanwege de RVA. Zijn “copier-coller” vertoonde “een dusdanige afwijking van een normale brief van een staatssecretaris dat in redelijkheid niemand, na lezing ervan, dit voor een originele brief kon houden”. Verzoeker stelt dat hij op 7 mei 2013 “de misleiding heeft doen

ophouden”, zodat hij 48 dagen “in de fout [is] gegaan”, terwijl de verwerende partij háár fout al meer dan 4093 dagen in stand houdt.

Verzoeker betreurt dat het procesmisbruik van de verwerende partij niet ter sprake komt. Hij acht het niet normaal dat het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State nog niet is uitgevoerd. Hij stelt geprovoceerd te zijn door de verwerende partij doordat die geen gevolg geeft aan de vernietigingsarresten van de Raad van State. Volgens verzoeker vindt zijn verbittering zijn oorsprong in het feit dat “hij sinds het instellen van de vordering op 11 februari 2002 [...] verwikkeld is in een rechtsstrijd met een meedogenloze, zich alles permitterende tegenstander”. Verzoeker acht de tekortkomingen die in het auditorsverslag aan hem worden toegeschreven, veeleer van toepassing op de verwerende partij.

Met betrekking tot het in het auditorsverslag voorgestelde bedrag van de geldboete die volgens dat verslag wegens kennelijk onrechtmatig beroep zou kunnen worden opgelegd, wijst verzoeker erop dat hij sinds 18 oktober 2013 werkloos is en dat zijn vrouw reeds langer werkloos is. Het voorstel om de maximale geldboete op te leggen is volgens hem “kort door de bocht”. Zijn bedoeling om de wettigheid van de uitvoering van een vernietigingsarrest te laten onderzoeken, kan niet anders worden opgevat dan als “een legitiem belang van de originele verzoeker” en de “misleiding” van de Raad van State is niet met kwaad opzet gebeurd.

Verzoeker besluit dat de “vergissing” die hij heeft begaan, reeds “op een afschrikwekkende wijze [is] afgestraft”. Indien daaraan nog een geldboete wordt toegevoegd “zal [...] een ambtenaar zich wel zevenmaal [...] bedenken vooraleer hij overweegt om een beroep in te dienen bij de Raad van State”.

5. De verwerende partij wijst er in haar memorie op dat verzoeker bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 oktober 2013 “wegens de betreffende brief van 7 maart 2013 die door verzoeker werd

gemanipuleerd” ambtshalve werd ontslagen. Zij sluit zich voorts aan bij het standpunt van het auditoraatsverslag dat verzoekers beroep kennelijk onrechtmatig is en dat het opleggen van een geldboete gerechtvaardigd is. Zij stelt “het aan [de] Raad over [te laten] om de hoogte van deze geldboete te bepalen”.

Beoordeling

6. Artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State verleent de Raad de bevoegdheid om aan een verzoekende partij een geldboete op te leggen wegens “kennelijk onrechtmatig beroep”.

Zoals de Raad van State reeds bij eerdere gelegenheden heeft geoordeeld en voor de voorliggende zaak bevestigt, is het “kennelijk onrechtmatig beroep” het beroep dat er kennelijk toe strekt de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan worden afgeleid uit het bestaan in hoofde van de verzoekende partij van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie.

Het begrip “kennelijk onrechtmatig beroep” behoeft wel een restrictieve interpretatie, aangezien het opleggen van een boete wegens kennelijk onrechtmatig beroep een beperking inhoudt van het recht op vrije toegang tot de rechter.

7. Artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State viseert aldus beroepen waarbij de verzoekende partij manifest misbruik maakt van haar procesrecht, wat rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak moet worden beoordeeld.

8. In dit geval heeft verzoeker bij zijn verzoekschrift, ter aanwijzing van de bestreden beslissingen, een stuk gevoegd waarvan de Raad van State in zijn arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 heeft vastgesteld dat het niet overeenstemt met het origineel en waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad heeft daaraan toegevoegd dat uit niets blijkt dat verzoeker dit “bij vergissing” zou hebben gedaan en dat een dergelijke vergissing te dezen volkomen ongeloofwaardig is, zodat dient te worden aangenomen dat hij wetens en willens heeft gehandeld. De Raad heeft daaruit afgeleid:

“Bijgevolg heeft verzoeker de Raad van State – nota bene de rechter op wiens rechtsbescherming hij een beroep wil doen – misleid bij het instellen van zijn beroep. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan aan een dergelijk beroep geen enkel gevolg worden gegeven. De omstandigheid dat het oorspronkelijk bij het verzoekschrift gevoegde afschrift tot dezelfde conclusie komt als het origineel of dat verzoeker in zijn verzoekschrift passages aanhaalt uit het originele stuk – hij haalt overigens ook passages aan uit het misleidende, oorspronkelijk bijgevoegde afschrift – verandert niets daaraan. Verzoekers verwerpelijke handelwijze, waarbij hij de rechter met opzet de juiste, wezenlijke informatie over het voorwerp van de te beoordelen zaak onthoudt en hij de rechter aldus misleidt, impliceert immers dat hij de toegang tot de rechter niet waardig is.”

Met betrekking tot verzoekers brief van 7 mei 2013 aan de Raad van State waarmee hij alsnog beoogde het bij zijn verzoekschrift gevoegde “afschrift” van de brief van 7 maart 2013 te vervangen door “het origineel”, stelde de Raad van State:

“Deze poging van verzoeker om zijn bedrieglijk handelen recht te zetten, wijzigt echter niets aan het feit dat hij bij het instellen van het voorliggende beroep heeft getracht de Raad van State te misleiden.”

9. Toen verzoeker zijn verzoekschrift bij de Raad van State indiende en daarbij, ter aanwijzing van de bestreden beslissingen, wetens en willens een stuk voegde dat niet overeenstemde met het origineel, maar dat hij met “knip- en plakwerk” had tot stand gebracht, wist hij of diende hij in ieder geval te

weten dat zijn beroep niet rechtsgeldig tot het door hem beoogde resultaat kon of mocht leiden en dus voorbestemd was om te worden afgewezen.

Door een dergelijk beroep toch in te stellen heeft verzoeker misbruik gemaakt van de openbare dienst van de rechtsbedeling door de Raad van State en heeft hij deze dienst geheel onnodig en niet onaanzienlijk belast. De omstandigheid dat zijn beroep met toepassing van de versnelde rechtspleging van artikel 93 van het algemeen procedurereglement door de Raad van State werd verworpen doet daar niets aan af.

Verzoekers handelwijze kan niet in het minst worden verantwoord door de verbittering die hij stelt te ervaren doordat hij na het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State op verdragingsmanoeuvres vanwege de verwerende partij zou botsen en hij nog steeds op rechtsherstel zou wachten. Ook de loutere bewering dat verzoeker tijdens de periode februari-maart 2013 om diverse redenen “onder zeer veel stress” stond, kan zijn handelwijze niet rechtvaardigen of verschonen.

10. Verzoekers beroep dient dan ook als kennelijk onrechtmatig te worden aangemerkt in de zin van artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en verantwoordt om die reden het opleggen van een geldboete.

11. Overeenkomstig artikel 37, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de geldboete 125 tot 2500 euro bedragen.

De Raad van State vermag het bedrag van de geldboete *ex aequo et bono* te bepalen, rekening houdend met het belang van de zaak of met het nadeel dat effectief aan de openbare dienst van de rechtsbedeling wordt berokkend en met het betaalvermogen van diegene aan wie de boete wordt opgelegd.

12. Zoals hiervóór *sub* 9 reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker de openbare dienst van de rechtsbedeling door de Raad van State met zijn

verzoekschrift in de voorliggende zaak geheel onnodig en niet onaanzienlijk belast. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker inmiddels bij tuchtmaatregel uit zijn ambt is ontslagen en hij dienvolgens zijn beroepsinkomen heeft verloren, acht de Raad van State niet de maximale geldboete, maar wel een geldboete van 1000 euro gerechtvaardigd.

BESLISSING

1. De Raad van State legt aan Remi Zeeuws een geldboete van 1000 euro op wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

2. Dit arrest wordt betekend aan de minister van Binnenlandse Zaken met het oog op de inning van de geldboete.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 januari 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren